GYMNASIO BARUTHINO

DUO SAECULA

EGREGIE AC FELICITER PERACTA

GRATULATUR

GYMNASIUM ERLANGENSE.

INEST MAXIMILIANI LECHNERI PROF. GYMN. COMMENTATIO
DE HOMERI IMITATIONE EURIPIDEA.

ERLANGAE
TYPOS CURAVERUNT JUNGE ET FILIUS LITERARUM UNIVERSITATIS TYPOGRAPHI.
MDCCCLXIV.

GYMNASIO BARUTHINO

DUO SAECULA

EGREGIE AC FELICITER PERACTA

GRATULATUR

GYMNASIUM ERLANGENSE.

INEST MAXIMILIANI LECHNERI PROF. GYMN. COMMENTATIO
DE HOMERI IMITATIONE EURIPIDEA.

ERLANGAE
TYPOS CURAVERUNT JUNGE ET FILIUS LITERARUM UNIVERSITATIS TYPOGRAPHI.
MDCCCLXIV.

De Homeri imitatione Euripidea

scripsit

Maximilianus Lechner.

Χαῖρε μελαμπέπλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

Jonis Chii est illud epigramma (Anth. Pal. VII, 43), quo Homeri laudibus aequantur Euripideae. Atque virtutes utriusque poetae similes inter se judicabat Crantor, de quo Diog. Laert. 4, 26: *ἐθαύμαζε πάντων δὴ μᾶλλον Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην, λέγων ἐργῶδες εἶναι ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι* („*Proprietät verbunden mit Pathos*" Bernhardy Litt. graec. hist. den. ed. t. II, 2 p. 377). Itaque non videor falsam in opinionem incidere, cum Euripidem, quippe qui enixe persequeretur literarum studia, Homero debuisse aliqua ex parte illam artis suae praestantiam suspicor.

Cum autem imitatione multa expresserint ex Homeri carminibus Aeschylus et Sophocles, quaeritur, num et ipse Euripides nonnunquam ingressus sit illius vestigiis. Qui quoniam novavit non pauca in tragica arte, argumenta tragoediarum pleraque aliunde petiit. Unam ab Iliade tragoediam duxit Rhesi nomine inscriptam, non illam quidem, quae hodie exstat aliena ab Euripide, at aliam deperditam (v. G. Hermanni dissertat. in Opusc. III. p. 262—298), nullam ab Odyssea, ad quam semel accessit in genere satyrico, cum Cyclopem detulit in scenam. Huc possis referre, quae Aristophanes in Thesmophor. 547 sq. dici a muliere quadam facit vituperante Euripidem: *Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε· Πηνελόπην δὲ οὐπώποτ' ἐποίησε*, quamquam mores maxime ibi respiciuntur. Idem ad alia cycli epici carmina, tametsi pendebant ex illis non paucae ejus tragoediae, rarius tamen pro ceterarum numero quam Aeschylus et Sophocles se applicavit; v. Welcker. in Tragg. graec. II, p. 457 sq.

Nec servavit carminum illorum rationem ac voluntatem; de qua re v. Welcker. p. 459: „*Die Verschiedenheit in den Stoffen ist freilich im Ganzen als untergeordnet zu achten gegen die Auffassung und Behandlung der Mythen. Aeschylus und Sophokles, dem idealischen und alterthümlichen Geiste derselben noch zugethan, und fähig ihn mit ihrer eignen Bildung in Einklang zu setzen, konnten die Fabeln meist nach ihrer inneren, ursprünglichen Bedeutung darstellen und die Charaktere des Epos, bei aller Eigenthümlichkeit, im Wesentlichen befolgen und nachbilden. — Euripides befolgt von seiner ersten Tragödie an sein eignes Princip. Er gibt die Erhabenheit des Alterthums und die Hoheit des tragischen Ausdrucks zum grossen Theil auf und zieht die Heroen entschiedner in die Wirklichkeit der Zeit und ihrer Bildung herein, macht die alten Geschichten nicht nach ihrem Geist und Charakter, sondern nach den Situationen anschaulich, die er zu zeitgemässen, in die Bildung unmittelbar eingreifenden Darstellungen zu benutzen sucht.*“ cf. Bernhardy II, 2 p. 154. 159.

Sed est alia poetae epici imitatio, a qua Euripides adeo non recessit, ut consulto illam sectaretur. Tria enim reperio genera, quae continent studium Homeri, unum, quod in quibusdam singulis fabularum partibus epica spectavit carmina, alterum, quod in oratione multa ad Homeri exemplum conformavit, tertium, quod aliquoties amplexus est illius inventionem. Eorum, si placet, generum quam late pateat unumquodque videamus.

Primum igitur quae fabularum partes videantur ex Iliade vel Odyssea haustae explicandum est. Ordiamur ab Hercule, cujus salutem fuisse in tutela sua Minerva praedicat Θ, 362 sq.

(Ζεύς) οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων

cf. λ, 626, ubi Hercules deorum fide ait se revertisse ex Oreo:

Ἑρμείας δέ μ' ἔπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

secundum quae Euripides chorum facit de filiis illius cantantem Heracl. 920 sq.*)

καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθᾶναν
λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι.

Quae de eodem leguntur in deorum numerum recepto λ, 601 sqq.

τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην,
εἴδωλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλίῃς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,

exprimit ille chorus Euripideus Heracl. 910 sqq.

ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
θεὸς γόνος . . .
Ἥβας τ' ἐραστὸν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν.

*) Versus sunt editionis Kirchhoffianae; in fragmentorum ordine Nauckium sequor.

Jam illis cernimus, ut muri a Neptuno et Apolline urbi Trojae circumdati mentionem faciat ipse Neptunus apud Homerum *H*, 452 sq. (cf. *Φ*, 446 sq.)

τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε,

apud Euripidem Tro. 4 sqq. (cf. Andr. 989 sqq. Hel. 1511 sq. Iph. A. 755. Or. 1380)

ἐξ οὗ γὰρ ἀμφὶ τήνδε Τρωικὴν χθόνα
Φοῖβός τε κἀγὼ λαίνους πύργους πέριξ
ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν.

Accedit egregia Priami de stirpe Helenus οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος (*Z*, 76), cujus divinationem attingit mater Hec. 84 sqq.

ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν
καὶ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;

et Paris, qui pariter atque in Iliade (*Λ*, 385 τοξότα . . κέρᾳ ἀγλαέ) dicitur Or. 1402 ὁ τοξότας Πάρις. Is cum rapta Helena commoverit bellum Troicum — sic enim est ab Homero traditum *X*, 114 sqq.

Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
πάντα μάλ' ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή

et *Γ*, 443 sqq., ubi ipsius verba poeta finxit

οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς
ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,

multisque aliis locis, quibus saepe insunt haec: Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν — devovetur haud raro in canticis Euripideis, velut Hel. 1116 sqq.

ὅτ' ἔμολεν ἔμολε, πεδία βαρβάρῳ πλάτᾳ
ὃς ἔδραμε ῥόθια μέλεα Πριαμίδαις ἄγων
Λακεδαίμονος ἄπο λέχεα
σέθεν, ὦ Ἑλένα, Πάρις αἰνόγαμος
πομπαῖσιν Ἀφροδίτας

cf. Tro. 597—600. Hel. 690—696, 362—386, ubi Helena ipsa lamentatur aeque ac 229—237:

φεῦ φεῦ, τίς ἢ Φρυγῶν
ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς
ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ
πεύκαν; ἔνθεν ὀλόμενον
σκάφος συναρμόσας
ὁ Πριαμίδας ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτᾳ
τὰν ἐμὰν ἐφ' ἑστίαν
ἐπὶ τὸ δυστυχὲς
κάλλος, ὡς ἕλοι γάμον ἐμόν.

Eademque Helena cum ipsa se sociam sceleris detestans compellet *Z*, 344—358, maxime 356 sqq.

εἵνεκ᾽ ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἄτης,
οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
ἀνθρώποισι πελώμεθ᾽ ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν,

quibuscum conferas *Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε B*, 356. 590, una cum Paride condemnatur Or. 1354—1358

διὰ δίκας ἔβα
θεῶν νέμεσις ἐς Ἑλέναν.
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ᾽ ἅπασαν ἔπλησε
διὰ τὸν ὀλόμενον ὀλόμενον Ἰδαῖον
Πάριν, ὃς ἄγαγ᾽ Ἑλλάδ᾽ εἰς Ἴλιον·

cf. Hec. 263—268 et adde Andr. 103—106:

Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν᾽ ἄταν
ἠγάγετ᾽ εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν,
ἇς ἕνεκ᾽, ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηιάλωτον
εἷλέ σ᾽ ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης.

Neque famosum illud Paridis pulcherrimam trium dearum Venerem judicantis omittitur judicium, quod semel in Iliade commemoratum *Ω*, 28—30

Ἀλεξάνδρου ἕνεκ᾽ ἄτης
ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
τὴν δ᾽ ᾔνησ᾽ ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν

tractabatur in Cypriis, unde Euripides Iph. A. 569—585

ἔμολες, ὦ Πάρις, ᾗτε σύ γε
βουκόλος ἀργενναῖς ἐτράφης
Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις
βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
αὐλῶν Οὐλύμπου καλάμοις
μιμήματα πλέων [? πνέων].
εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες,
ὅτι σε κρίσις ἔμενε θεᾶν,
ἅ σ᾽ Ἑλλάδα πέμπει
ἐλεφαντοδέτων πάροι-
θεν δόμων, ὃς τᾶς Ἑλένας
ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
ἔρωτα δέδωκας,
ἔρωτι δ᾽ αὐτὸς ἐπτοάθης.

cf. ejusdem tragoediae vv. 178—182. 1300—1308 et canticum, quod Andr. 274—307 legitur.

Praestantissimi autem Priamidarum Hectoris uxor, cum maritum occisum ab Achille raptari bigis videt *X*, 463 sqq.

> ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
> ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
> ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,

quas edit querelas 508 sqq.

> νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκήων,
> αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
> γυμνόν

et postea, cum prosequitur nenia mortuum, *Ω*, 730 sqq.

> ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
> αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσιν,
> καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι,

quibus comparentur illa Hectoris *Z*, 450:

> ἀλλ' οὔ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω
> οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος
> οὔτε κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
> ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
> ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
> δακρυόεσσαν ἄγηται ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,

easdem, ubi evenit servitutis sors, repetit Euripidea Andromacha in tragoedia ejus nomine inscripta v. 107—112

> καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη
> εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος·
> αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσας
> δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ.
> πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός, ἁνίκ' ἔλειπον
> ἄστυ τε καὶ θαλάμους καὶ πόσιν ἐν κονίαις.

Thebas patriam indicat ea *X*, 477 sqq. (cf. *Z*, 396 sqq. *A*, 366)

> Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος· ἰῇ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
> ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
> αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,

perinde in tragoedia v. 1 sqq.

> Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
> ὅθεν ποθ' ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ
> Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην
> δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,

ubi illa ἕδνων σὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ fluxerunt ex *Z*, 394. *X*, 88, quibus locis ἄλοχος πολύδωρος dicitur Andromacha, quia multum dotis acceperat a parentibus.

Una cum Astyanacte filiolo, quem alloquitur *Ω*, 732 sqq. his verbis

σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο
ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἤ τις Ἀχαιῶν
ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
χωόμενος, ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ
ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας,

captiva inducitur in Euripidis Troadibus urbe expugnata et, posteaquam necem esse a Graecorum ducibus puero destinatam praeco nuntiavit 727

ῥῖψαι δὲ πύργων δεῖν σφε Τρωικῶν ἄπο,

ad versuum Homericorum similitudinem commiseratur mater filium 742 sqq.

ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον,
θανῇ πρὸς ἐχθρῶν μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
ἡ τοῦ πατρὸς δέ σ' εὐγένει' ἀπώλεσεν,
ἣ τοῖσιν ἄλλοις γίνεται σωτηρία,
τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ εἰς καιρὸν ἦλθε σοὶ πατρός.

cf. 1108—1111. Praebuit etiam ipsum bellum Troicum materiam canticis aliquot Euripideis, quod genus sunt Andr. 989—1018. Hel. 362—386. Iph. A. 750—799. Tro. 98—151. 513—568. 801—852. 1054—1105.

Illa vero gravissima, quanto se opere in Graecorum ducibus depingendis ad Homeri exemplum accommodaverit Euripides. Apparent haec maxime ex Iphigeniae Aulidensis parodo, de qua disputavit accurate F. G. Schoene in Mus. Rhen. nov. V, p. 80—107. 228—245. Ejus verba sunt haec p. 86: „*Eine sorgfältige Vergleichung stellt entschieden das Ergebniss heraus, dass Euripides sich an Homer und die durch ihn überlieferte Sachdarstellung auch im Einzelnen und mit einer Treue angeschlossen habe, welche überall Absicht und Bewusstsein voraussetzen lässt. Freilich zeigt sich diese Anschliessung weniger in einer bis auf die Herübernahme des unveränderten wörtlichen Ausdrucks ausgedehnten Nachahmung, als ... in einer Verarbeitung, die geschickt genug darauf gerichtet ist, durch das Zusammenwirken einer Reihe von bald leisern bald deutlichern Strichen und Zügen dem Publicum des Verfassers süsse Erinnerungen an dessen Lieblingsdichter zu erwecken und damit einen Theil der Gunst, die diesem allgemein geschenkt wurde, auf jenen übergehen zu lassen.*" Habes igitur, ut *B*, 627 sq. legitur

τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Φυλεΐδης, ὃν τίκτε διίφιλος ἱππότα Φυλεύς,

in Iph. A. 279 *ἡγεμὼν Μέγης, Φυλέως λόχευμα* et secundum illa *B*, 564—566

καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φώς,
Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος

paullo ante invenis 239 — 241

ὧν ὁ Μηκιστέως στρατηλάτας
παῖς ἦν, Ταλαὸς ὃν τρέφει πατήρ,
Καπανέως τε παῖς Σθένελος.

Pariter illa *B*, 673 sq.

Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα

secutus est poeta tragicus 203 *Νιρέα κάλλιστον Ἀχαιῶν*. Quid jam de Eumelo dicam? qui quum equorum praestantia excellere narretur *B*, 763 sq.

ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὥς

et interfuisse certamini equestri in Patrocli defuncti honores instituto *Ψ*, 288 sq.

ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος
Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο,

Homerum habuit auctorem Euripides 213 sqq.

ὁ δὲ διφρηλάτας ἐβοᾶτ',
Εὔμηλος Φερητιάδας,
ᾧ καλλίστους ἰδόμαν
χρυσοδαιδάλτους στομίοις
πώλους κέντρῳ θεινομένους,

quos qui sequuntur versus 218—223 cum nimis effuse versentur in effingendis Eumeli equis, adeo abhorrent ab arte tragica, ut videantur Euripide esse indigni. Mitto Nestorem, qui *Γερήνιος* nominatur more Homerico Iph. A. 269; Aiaces, qui una solent apud Homerum prodire atque agere conjuncte (*Z*, 436 *ἀμφ' Αἴαντε δύω* cf. *Δ*, 273. 285. *H*, 164. *Θ*, 78. *N*, 701 sqq. *P*, 720), nonne vides Iph. A. 190 *δύ' Αἴαντε συνέδρω* expressos? quorum alter, quia Salamine natus fuisse traditur atque educatus *H*, 199 cf. *B*, 557, dicitur Iph. A. 283 *Σαλαμῖνος ἔντροφος*, 192 *τᾶς Σαλαμῖνος στέφανος*, alter, quoniam *B*, 527 *Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας* audimus, Iph. A. 257 *Λοκροῖς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων ναῦς Οἰλέως τόκος*. Atque hoc etiam animadvertendum est, pertinere ad Graecorum exercitum et classem imitandi studium. Sunt enim eaedem fere quae in Iliade nationes (Schoene p. 87), iidem fere duces (p. 87), sunt iidem navium numeri (p. 90); praeterea cornu classis alterum Myrmidones tenent Iph. A. 230 sqq., alterum Aiax 283 sqq. ut *Λ*, 6—9 (Schoene p. 91), Epei cum Eleis congregantur 275 sq. ut *B*, 615 sqq. (p. 90); discrepare tamen etiam aliquoties in his ab Homero tragicum poetam, cum alii demonstraverunt tum Schoene p. 99 sqq.

Quid? quod Achillis in laudibus ita versatur Euripides, ut Iliadem legere videamur? An dubitamus, quin canticum illud egregium, quo Pelei ac Thetidos nuptiae et Achillis celebrantur virtutes Iph. A. 1036—1077, quodque simile ejus inest in Electra 433—485, condiderit ille Homeri studio ductus, ut et eos, qui audiebant, epici

quem habebant in deliciis poetae recordatione delectaret? Et sumsit deorum illud nuptiale convivium Iph. A. 1041 ex *Ω*, 62, Chironem, cui fuit traditus in disciplinam Pelei filius, Iph. A. 207. 1065 ex *Λ*, 832. Imprimis autem aemulantur Iliadem loci, quibus laus bellica illustratur Achillis, quorum est unus Iph. A. 204—212

τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν
λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα . .
εἶδον αἰγιαλοῖσι
παρά τε κροκάλαις δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις·
ἅμιλλαν δ᾽ ἐπόνει ποδοῖν
πρὸς ἅρμα τέτρωρον
ἑλίσσων περὶ νίκας,

alter pariter insignis Iph. A. 1066—1073

ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων
ἀσπισταῖς Πριάμοιο κλεινὰν
γαῖαν ἐκπυρώσων
περὶ σώματι χρυσέων
ὅπλων Ἡφαιστοπόνων
κεκορυθμένος ἔνδυτ᾽ ἐκ θεᾶς
ματρὸς δωρήματ᾽ ἔχων
Θέτιδος, ἅ νιν ἔτικτεν.

Cumque secutus ibi duodevicesimum Iliadis librum tetigisset arma a Vulcano facta, a Thetide dono data filio (ea tamen bello parato advexisse secum ad Trojam ait Achillem), en ad ipsum Homeri exemplar (*Σ*, 483—489) describit scutum illud nobile El. 453 sqq.

Ἰλιόθεν δ᾽ ἔκλυόν τινος ἐν λιμέσιν
Ναυπλίοισι βεβῶτος
τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,
κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
τοιάδε σήματα, δείματα
Φρύγια τετύχθαι . .
ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων
κύκλος ἀελίοιο
ἵπποις ἂν πτεροέσσαις
ἄστρων τ᾽ αἰθέριοι χοροί,
Πλειάδες, Ὑάδες, Ἕκτορος
ὄμμασι τροπαῖοι,

quamquam „et alia nonnulla pro poetarum auctoritate affingit" (Jos. Barnes). Adde huc Achillis filium Neoptolemum, quem quum in insula Scyro educatum esse docuerit *T*, 326 Homerus, *νησιώτην* dicit Euripides Andr. 14.

Age, ut ad Atridas veniamus, et Agamemnoni adjungitur Or. 880 atque inducitur in Hecuba Talthybius ille praeco (*Δ*, 192 etc.) et in caede regis Homerica illa *λ*, 409 sq.

ἀλλά μοι Αἴγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ οἶκόνδε καλέσσας,

tenentur El. 8—10 (cf. Andr. 1001—1003)

ἐν δὲ δώμασι
θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ
καὶ τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί,

nec desunt loci, qui ad Homericas de Menelao fabulas revocantur; ut Menelai errores Hel. 401 sqq. deprompti sunt ex *δ*, 81 sqq. (*Λιβύης* Hel. 405 cf. *δ*, 85), insula Pharus, ad quam appulit in Aegyptum delatus Hel. 5. 410, exstat *δ*, 354 sq., divitiarum, quae tribui illi videntur Andr. 147 sqq., mentio fit *γ*, 301 sq. *δ*, 71 sqq. (conferas etiam Iph. A. 578 sq. *ἐλεφαντοδέτων . . δόμων*, quae de Menelai aedibus sunt dicta, cum *δ*, 73, ubi *στεροπὴν ἐλέφαντος* in illius domo admiratur Telemachus), migratio in insulas fortunatas, quam pro morte ei eventuram a diis promittitur Hel. 1677 sq., sumta est ex *δ*, 562 sqq., Hermione una fuisse Helenae ac Menelai filia narratur Andr. 877 sq. quemadmodum *δ*, 12 sqq.

Videamus nunc de Ulixe. Fuit inclitus ille Homero ob astutiam, amicus certus (*γ*, 98—101. *δ*, 328—331), vir ad labores belli impiger, ad pericula fortis. Quapropter comparatur cum illo ab Euripide Pylades Or. 1396—1398

οἷος Ὀδυσσεύς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκάν,
ξυνετὸς πολέμου φόνιός τε δράκων.

Atque etiam patriae ejus, Ithacae, qualis ab Homero depingitur, admonet Euripides Iph. A. 201 sq.

τὸν ἀπὸ νησαίων ὀρέων
Λαέρτα τόκον.

Errorum autem memor Ulixis, ad normam eorum, quae pronunciantur de illo *δ*, 498 (cf. 551—560) *εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ*, diverbium direxit Iph. T. 521 sq. (v. Koechly)

τί γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
οὔπω νενόστηκ' οἶκον, ἔστι δ', ὡς λόγος

et miserias, quae domi manebant illum, recordatus addidit 524 *πάντα τἀκείνου νοσεῖ.* Nec fidissimae conjugis oblitus Penelopae, cum Orestem facit matris impiae occisionem excusantem, haec exhibet Or. 581—583:

ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.

Sed ecce in manibus Odysseae totius summa Tro. 435—445, ubi excidisse nonnulla post versum alterum, id quod demonstravit Heathius, dolendum est:

(Ὀδυσσεύς) δέκα γὰρ ἐκπλήσας ἔτη
πρὸς τοῖσιν ἐνθάδ' ἵξεται μόνος πάτραν.
οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας
δεινὴ Χάρυβδις ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης
Κύκλωψ Λιγυστίς θ' ἡ συῶν μορφώτρια
Κίρκη θαλάσσης θ' ἁλμυρᾶς ναυάγια
λωτοῦ τ' ἔρωτες ἡλίου θ' ἁγναὶ βόες,
αἳ σάρκα φωνήεσσαν ἥσουσίν ποτε,
πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν. ὡς δὲ συντέμω,
καὶ ζῶν ἐς Ἅιδην κἀκφυγὼν λίμνης ὕδωρ
κάκ' ἐν δόμοισι μυρί' εὑρήσει μολών.

Restat, ut percurram Cyclopem quaeque noni Odysseae libri adumbraverit ibi Euripides exponam. Quod ita videtur instituendum, ut percenseam adscriptis versibus Homericis locos ad hanc quaestionem pertinentes. Leguntur enim

ι, 196 sq.	Cycl. 139.
ἀτὰρ αἴγεον ἀσκὸν ἔχον μέλανος οἴνοιο *ἡδέος, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων.*	*καὶ μὴν Μάρων μοι πῶμ' ἔδωκε.*
ι, 288—290.	Cycl. 393—399.
ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, *σὺν δὲ δύω μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ* *κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.*	*ὡς δ' ἦν ἕτοιμα πάντα τῷ θεοστυγεῖ* *Ἅιδου μαγείρῳ, φῶτε συμμάρψας δύο* *ἔσφαζ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι* *τὸν μὲν λέβητος εἰς κύτος χαλκήλατον,* *τὸν δ' αὖ τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδὸς* *παίων πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου* *ἐγκέφαλον ἐξέρρανε.*
ι, 345—348.	Cycl. 408—412.
Κύκλωπα προσηύδων ἄγχι παραστὰς *κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·* *„Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,* *ὄφρ' εἰδῇς οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει.“*	*εἰσῆλθέ μοί τι θεῖον· ἐμπλήσας σκύφος* *Μάρωνος αὐτῷ τοῦδε προσφέρω πιεῖν* *λέγων τάδ'· „ὦ παῖ ποντίου θεοῦ, Κύκλωψ,* *σκέψαι τόδ' οἷον Ἑλλὰς ἀμπέλων ἄπο* *θεῖον κομίζει πῶμα, Διονύσου γάνος.“*
ι, 353—355.	Cycl. 413—416.
ὣς ἐφάμην, ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς *ἡδὺ ποτὸν πίνων καὶ μ' ᾔτεε δεύτερον αὖτις·* *„δός μοι ἔτι πρόφρων.“*	*ὁ δ' ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς* *ἐδέξατ' ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας* *κἀπήνεσ' ἄρας χεῖρα· „φίλτατε ξένων,* *καλὸν τὸ πῶμα δαιτὶ πρὸς καλῇ δίδως.“*

ι, 319—328.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ . . .
τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστὰς
καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν ἀποξῦσαι δ' ἐκέλευσα·
οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστὰς
ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.

ι, 366 — 370.

ΟΔ. „Οὖτις ἔμοιγ' ὄνομα· Οὖτιν δέ με κικλήσκουσιν
μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι“ . .
ΚΥ. „Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισιν,
τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήϊον ἔσται.“

ι, 372—376.

κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, κὰδ δέ μιν ὕπνος
ᾕρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος
ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι· ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
εἷως θερμαίνοιτο.

ι, 407—411.

τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
„ὦ φίλοι, Οὖτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν.“
οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
„εἰ μὲν δή μή τίς σε βιάζεται οἶον ἐόντα,
νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι.“

Cycl. 451 — 456.

ὅταν δ' ὑπνώσσῃ Βακχίου νικώμενος,
ἀκρεμὼν ἐλαίας ἐστὶν ἐν δόμοισί τις,
ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον
εἰς πῦρ καθήσω· κᾆθ', ὅταν κεκαυμένον
ἴδω νιν, ἄρας θερμὸν εἰς μέσην βαλὼν
Κύκλωπος ὄψιν ὄμματ' ἐκτήξω πυρί.

Cycl. 543—546.

ΚΥ. σὺ δ', ὦ ξέν', εἰπὲ τοὔνομ' ὅτι σε χρὴ καλεῖν
ΟΔ. Οὖτιν· χάριν δὲ τίνα λαβὼν σ' ἐπαινέσω;
ΚΥ. πάντων σ' ἑταίρων ὕστερον θοινάσομαι.
ΟΔ. καλόν γε τὸ γέρας τῷ ξένῳ δίδως, Κύκλωψ.

Cycl. 586 sq.

ἔνδον μὲν ἀνήρ· τῷ δ' ὕπνῳ παρειμένος
τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα.

Cycl. 607 sq.

ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος
κρύπτεται εἰς σποδιάν, δρυὸς ἄσπετον ἔρνος.

Cycl. 664 — 668.

ΧΟ. μεθύων κατέπεσες εἰς μέσους τοὺς ἄνθρακας;
ΚΥ. Οὖτίς μ' ἀπώλεσ'. ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδείς σ' ἠδίκει.
ΚΥ. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. ΧΟ. οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός.
ΚΥ. ὡς δὴ σύ. ΧΟ. καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυφλόν;
ΚΥ. σκώπτεις. ὁ δ' Οὖτις ποῦ 'στιν; ΧΟ. οὐδαμοῦ, Κύκλωψ.

ι, 501—512.

ἀλλά μιν ἄψορρον προσέφην κεκοτηότι θυμῷ·
„Κύκλωψ, αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτὺν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
υἱὸν Λαέρτεω Ἰθάκῃ ἔνι οἰκί᾽ ἔχοντα“..
ΚΥ. „ὢ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ᾽ ἱκάνει...
(μάντις) ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς.“

Cycl. 684—691.

ΚΥ. πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;
ΟΔ. ὅπερ γ᾽ ὁ φύσας ὠνόμαζ᾽ Ὀδυσσέα.
δώσειν δ᾽ ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκας·
κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρώσαμεν,
εἰ μή σ᾽ ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην.
ΚΥ. αἶ αἶ· παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.
τυφλὴν γὰρ ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ᾽ ἔφη
Τροίας ἀφορμηθέντος.

ι, 481 sq. (cf. 537—541).

ἧκε δ᾽ ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο
κὰδ δ᾽ ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρῴροιο.

Cycl. 697 sq.

οὐ δῆτ᾽, ἐπεί σε τῆσδ᾽ ἀπορρήξας πέτρας
αὐτοῖσι συνναύταισι συντρίψω βαλών.

Satis, opinor, perspicitur ex his, Euripidem, cum Polyphemi fabulam ad scenam componeret, diligentissime in omnes partes pressisse Homeri vestigia.

Ergo et haec fabularum imitatio sit cognita et genus illud alterum explicetur comparatae ad Homeri similitudinem orationis. Atque, ut inde disputatio mea proficiscatur, unde ordiebar in Sophocle et Aeschylo, formas Homericas retinuit et ipse Euripides nonnullas; manserunt enim, postquam *εἵνεκα, πρόσσω, τεός, ἴσαν,* alia id genus evanuere criticorum auctoritate,

ξεῖνος (varii casus) Alc. 610 (libri *ξένον,* correctum jam in ed. Ald.). Cycl. 506. El. 245 s. Hec. 79. 475. Heracl. 355. Iph. A. 602 (bis). Iph. T. 210. 218. 786 s. (v. G. Hermann. in Soph. O. C. 932.) *ἀξείνου* Iph. T. 210. *πολύξεινος* Alc. 585. *Πολυξείνης* Hec. 74. *ξειναπάτου* Med. 1381. *εἱλίσσειν* Bacch. 558. El. 438 (?). Herc. fur. 669. 688. Iph. A. 1054. Iph. T. 1078. 1119. Or. 167. 438 s. Phoen. 3 s. 234. 1185 s. Tro. 116. *εἱλικτός* Ion. 40 s. *εἰν* Alc. 239 (*εἰν ἤματι,* libri *ἐν,* correxit Dindorfius). Alc. 450 (*εἰν Ἀίδα δόμοισιν* v. quae in comment. de Soph. poeta Ὁμηρικ. disserui p. 17). *εἰναλίαισι* Tro. 1085.

γουνάτων Hec. 735 s. 822 s. *γούνασι* Alc. 953 s. Andr. 518.

ἀδελφεάν El. 134.

ὅσσον Suppl. 58. *ἀφυσσαμέναν* Med. 827. *πελάσσαι* Alc. 237 v. Monk. (libri *πελάσαι,* correxit Erfurdtius).

ἀελίοιο El. 466. Or. 814. *Πριάμοιο* Iph. A. 1067. Tro. 835. *τροχηλάτοιο* Herc. fur. 121 v. Monk. in Alc. 126.

Ἀΐδης fr. 930 s. (commutare voluit Erfurdtius, cum ad Soph. Ant. 1226 restituendum suspicatus est *οὐκ, ἀλλ' ἔθ' Ἅιδης ἔμπνοόν μ' ἐδέξατο* illata alia epica forma *ἔμπνοον* pro *οὐκ, ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο*, quae Nauckius retinuit; mirum tamen alpha productum). *Ἀΐδα* Alc. 450.

πολέσι (pro *πολλοῖς*) Iph. T. 1234 (*πόλεων* „urbium" Hel. 1332, ubi legebatur *πολέων*, itemque *πόλεας* Hel. 223 nunc recte scribitur).

ἀμός (varii casus) Alc. 407. El. 554 s. Hel. 532 s. Iph. T. 148. 1115 (Kirchhoffius Hel. 532 et Iph. T. 148 *ἁμός*, spiritus asper Tro. 594 et Kirchhoffio et Nauckio placuit).

ὅς „suus" Med. 942 s. (*οἷς*). Hel. 1123 (*ὧν* Matthiae, quem Nauckius sequitur, *τῶν* Kirchhoffius) *ἑῶν* El. 1205.

ὄψεαι Andr. 1196 (mutatum in *ὄψει* a G. Hermanno, quocum facit Krueg. gramm. dial. §. 30, 3, 1, at retentum a Kirchhoffio et Nauckio).

νίψαντο Bacch. 757 s. *σίγησε* ib. 1073 s. *γυμνοῦντο* ib. 1123 s. Sunt illae formae, quae carent augmento, tres insertae narrationibus nuntii, qui in Bacchis producitur; cf. de Aesch. studio Hom. p. 6. (*κυκλοῦτο*, quod ib. 1055 pro depravata librorum scriptura *κυκλοῦται* a Musuro positum recepit aliis postea mutatis Nauckius, ferri non posse existimo, quia non debet divelli illud verbum ab eo enuntiato, quo similitudo continetur, nec convenit similitudini tempus praeteritum; recte fortasse Schoene in ed. II scripsit *κύκλωμα* vel Kirchhoffius *κύκλῳ δ' ἄρ'*).

ἀϋτεῦν Hipp. 166. *μυθεῦσαι* Iph. A. 788. *ὑμνεῦσαι* Med. 422 v. Elmsley.

ἤλυθες El. 597 s. *ἤλυθον* El. 168. Tro. 376 s.

Quae pleraque in canticis choricis aut anapaestis aut *ἀπὸ σκηνῆς* usurpata (litera s. notavi senarios) si comparaveris cum illis formae epicae exemplis, quibus Aeschylum et Sophoclem usum esse monui, invenies, eadem nonnunquam vocabula ab summis poetis tragicis epice esse impressa; nam habent Aeschylus et Sophocles et Euripides *ξεῖνος*, Aeschylus et Euripides *εἱλίσσειν, ἀδελφεός, Ἀΐδα*, Sophocles et Euripides *εἰν, πελάσσαι*.

Proximum est, ut doceam, vocabula quaedam ab Euripide ex Homeri dictione esse decerpta. Quae enumerare non est facile; nam aut ad errorem saepe labimur, cum apud Euripidem solum reperiri opinamur ea vocabula Homerica, in quibus multi versantur graeci poetae, aut fallunt atque effugiunt non pauca nos in tanta Euripidis copia. Idcirco, cum illa propono quae arbitror ad rem maxime pertinere vocabula, non videor mihi certum atque expletum indicem confecisse:

γαμφηλαί Ion. 159. 1501 (non bestiarum maxillae, sed rostra avium ibi significantur).

πανσυδίᾳ Tro. 799.

ἀμολγός fr. 105 (Hesychii verba *ἀμολγὸν νύκτα Εὐριπίδης Ἀλκμήνην ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν* Doederlinus emendavit Gloss. Hom. 378: *ἀμολγόν· νύκτα ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν. Εὐριπίδης Ἀλκμήνῃ*, ut substantivum positum ab Euripide appareat).

χειμάρροος Bacch. 1082. Tro. 451.

ἕδνα Andr. 2. 153. 852.
ξυστόν Hec. 902.
ὀπάων El. 846. Hec. 960. Ion. 986. Or. 1110. Tro. 873.
ἠιών Or. 991. Tro. 825.
ῥηγμῖνες Iph. T. 245.
οἰζύς Hec. 930.
γλυφίς Or. 264, qua voce sagittam ipsam indicat Euripides.
πλημμυρίς Alc. 189.
πραπίς Andr. 474. Bacch. 419. 990. fr. 27. (fr. adesp. 72?)
ἀγέραστος Bach. 1367. Hec. 113.
ἀμέγαρτος Hec. 190.
φέρτερος Hel. 345.
ἀτρεκής Hipp. 261. 1110. fr. 475.
κατηφής Heracl. 631. Or. 873.
μέροπες Iph. T. 1234 (πολέσιν μερόπων „multis hominum"; itaque Euripideo quoque usu probatur, quod in comment. de Aesch. studio Hom. p. 17 Duentzerum aliosque secutus exposui, eam vim subjectam esse illi vocabulo, ut significaret „mortales").
ἀπαυρᾶν Andr. 1003.
ἀτύζεσθαι Andr. 131. Tro. 810.
ἀύειν Ion. 1449. Suppl. 804.
ἐπιστρωφᾶν Med. 661.
θητεύειν Alc. 6. Cycl. 76.
σκίδνασθαι Hec. 899.
ἄντα Alc. 890 v. Monk. (praeter Pindarum et Euripidem videtur nemo post Homerum adhibuisse).
ἦμος Hec. 898 v. Krueg. gramm. dial. §. 54, 16, 1.

Accedit, quod Euripides, cum de puero non legitimo matrimonio nato dixisset Homerus **Z**, 24 σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, eodem notavit vocabulo filios, quos e mortalibus genuerunt dii mulieribus, Alc. 994 θεῶν σκότιοι παῖδες (cf. Jon. 868 sq. σκοτίας.. εὐνάς, Tro. 44 σκότιον λέχος, 254 λέκτρων σκότια νυμφευτήρια). Sed, ut alias praeteream voces, quarum tenetur ab Euripide vis quaepiam Homerica (χόρτος „sepes" Iph. T. 133 v. Koechly, ἅζεσθαι insequente infinitivo Alc. 337 v. Schol., βούλεσθαι „malle" Andr. 350 v. Pflugk., μέλπειν „inter cantandum saltare" Iph. T. 415 v. Koechly, ὁμιλεῖν „pugnare" Andr. 776 v. Pflugk. ἄνα „surge" Alc. 287. Tro. 98 v. Krueg. gramm. dial. §. 68, 3, 6), Homeri illud Δύσπαρις **Γ**, 39. **Ν**, 769 ita imitatus est, ut et Δυσέλεναν Or. 1379 diceret et Αἰνόπαριν Hec. 926. Nec dubitari debet, quin ex Homericis illi Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν τ, 260. 597. ψ, 19 effloruerit adjectivum ἀνωνόμαστα, quod Hec. 700 (cf. Arist. Av. 1173) ita legitur, ut „detestanda" interpretemur.

Atque ut in vocabulis attigit Homerum, sic in omni genere dicendi multa, quae accepit ab illo, assimulavit. Legis igitur

ἀνέμων θύελλαι Cycl. 107 cf. *ε*, 317.

πέλαγος . . ἁλός Iph. T. 292. Tro. 88 cf. *ε*, 335.

Ἰλίου πόλιν Hel. 105. 1561. Tro. 1254. *Ἰλίου ἄστυ* Cycl. 275 sq. et alia cf. *E*, 642. *Φ*, 128 etc.

δούλειον ἦμαρ Andr. 99. Hec. 57. *δούλειον ἁμέραν* Tro. 1323 cf. *Z*, 463. *ξ*, 340. *ρ*, 323.

ξείνου πατρῴου Hec. 79 cf. *Z*, 215. *α*, 175. 187.

μέγ' ἀρίστη Alc. 754 cf. *B*, 82 etc.

Μηριόνην θαῦμα βροτοῖσι Iph. A. 200 cf. *λ*, 287.

κάμψας γόνυ Hec. 1128 cf. *H*, 118. *T*, 72 v. de Aesch. stud. Hom. p. 12.

γαῖαν ὀδὰξ ἑλόντες Phoen. 1428 cf. *X*, 17 etc.

υ, 212 *βοῶν γένος — ἰχθύων πᾶν γένος* Cycl. 263.

Ω, 141 *ἐν νηῶν ἀγύρει — ἄγυρις Ἑλλάνων στρατιᾶς* Iph. A. 752.

A, 162 etc. *υἷες Ἀχαιῶν — ὦ παῖδες Ἑλλάνων* Hec. 912. *Τρώων παῖδες* Tr. 1257. *ὦ τέκνα Δαναῶν* Phoen. 1152 cf. de Aesch. p. 13.

ε, 344 sq. *νόστου γαίης Φαιήκων ψ*, 68 *νόστον Ἀχαιΐδος — γῆς πατρῴας νόστος* Iph. T. 1041. Errare inde cognoscitur Nitzschium et Ameisium, qui *ε*, 344 *γαίης Φαιήκων* putant *ἐκ παραλλήλου* appositum genetivo *νόστου*, ut *ἐπιμαίεο νόστου, γαίης Φαιήκων* intelligi debeant: „quaere reditum, scilicet terram Phaeacum", et *ψ*, 68 *ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος* pertinere *Ἀχαιΐδος* mirum in modum ad *τηλοῦ* sibi persuaserunt. Immo probatur imitatione Euripidea, objectivos, qui vocantur, esse genetivos, ut alia notio non insit illis nisi „nitere, ut venias in terram Phaeacum", „perdidit procul reditum in Achajam". Vocabulo autem *νόστου* adventum posse significari, Suidas docet, cf. Naegelsb. in *A*, 60 p. 21. G. Hermann. in Soph. Phil. 43. Recte enarrant rem *ε*, 344 Faesius atque Duentzerus, falsa retinent *ψ*, 68.

A, 606 *τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;* et alia — *τίς χρεία σ' ἐμοῦ;* Hec. 957 v. Schol.: „*ἔδει οὕτως εἰπεῖν· ἀλλὰ τίς χρεία σοι ἐμοῦ. νῦν δ' Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀντὶ τοῦ σοὶ εἴρηκεν λαμβάνων τὴν εἰς πρόθεσιν ἔξωθεν.*" cf. Porson. ad Or. 659.

Δ, 43 *ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ — οὐχ ἑκὼν ἑκών* Iph. T. 500 v. Koechly.

A, 539 *κερτομίοισι* (sc. *ἔπεσι*) et similia, v. Naegelsbach. — *κακοῖς . . σχετλίοις* Andr. 31.

ξ, 105 *αἰεὶ .. ἐπ' ἤματι — ἀεὶ κατ' ἦμαρ* Tro. 394 (cf. Soph. O. C. 682. 688. Phil. 797 sq.).

ι, 104 etc. *ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς — ἔπαισαν ἅλμην* Iph. T. 1359.

Δ, 303 *ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθώς — κυσὶν πεποιθώς* Hel. 154 v. Pflugk.

M, 44 sq. *Ξ*, 422 *ἀκοντίζουσι . . αἰχμάς — (γενείου) χεῖρας ἐξηκόντισα* Iph. T. 354. cf. de Soph. poeta Ὁμηρ. p. 20.

X, 386 *κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος, ἄθαπτος — κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκτῆς . . ἄκλαυστος, ἄταφος* Hec. 28 sqq. cf. de Soph. p. 21.

δ, 796 *δέμας δ' ἤικτο γυναικί — προσῄξαι δέμας (Ἀλκήστιδι)* Alc. 1065.

X, 63 *θαλάμους κεραΐζομένους* — *νυμφιδίους εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας* Alc. 898 sq. v. Blomfield.

Λ, 8 *τίς τ᾽ ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;* cf. *X*, 129 *ἔριδι ξυνελαυνέμεν* — *οἵ σε καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ συνέκλησαν* Andr. 122.

Π, 435 *διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι* — *ἀμφίλογα δίδυμα μέμονε φρήν* Iph. T. 644 v. Koechly.

Δ, 461 *τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν* et similia — *ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος* Phoen. 1458.

Γ, 411 *κείνου πορσυνέουσα λέχος* cf. *Α*, 31. *γ*, 403. — *ἵνα μὴ λέκτρ᾽ ὑποστρώσω τινί* Hel. 59 v. Buttmann. Lexil. I, p. 11.

θ, 498 *ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν* — *οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος* Med. 423 sqq.

Δ, 84 = *T*, 224 *Ζεύς, ὅστ᾽ ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται* — *Ζῆνα, ὃς ὅρκων θνητοῖς ταμίας νενόμισται* Med. 170 sq.

Ubertatem jam epicam, quae occurrit apud Aeschylum et Sophoclem ad exemplum illorum *Τελαμώνιον υἱόν* et similium (v. de Aesch. p. 13), Euripides quoque habet Or. 830 *Ἀγαμεμνόνιος παῖς* (cf. Tro. 768 *Τυνδάρειον ἔρνος*). Itemque quae ibi attuli secundum Homerica *βίην Διομήδεος* et alia id genus ab illis dicta explentur Euripideis Phoen. 56 *Πολυνείκους βίαν*, fr. 594 *βίαν Εὐρυσθέως*. Nec vero dicendi genus illud, quod reperitur *T*, 321 *σῇ ποθῇ* et *λ*, 202 *σός τε πόθος* (v. de Soph. p. 18) abest ab Euripide; nam scripsit Andr. 62 *οἴκτῳ . . τῷ σῷ* „commiserans te", ib. 650 *προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ* „prospiciens et tibi et mihi", Hipp. 962 *δυσμενείᾳ σῇ* „animo tibi infenso". Ac, ne plura consecter, *Ὁμηρικῶς* (*Γ*, 180 *δαὴρ αὖτ᾽ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος*, ex quo genere etiam apud alios poetas et scriptores nonnulla deprehendi haud ignoro) videntur conformata Andr. 107 *τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα*, El. 366 *πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας*.

Videtis profecto hanc imitationem, cum in omni genere loquendi Homerum sequitur poeta tragicus; cui sunt finitima quae maxime ad ornatum orationis pertinent. Quamobrem id primum videamus, si placet, quas delibaverit ex illo fonte translationes.

Hel. 773 *πόντου ᾽πι νώτοις* Iph. T. 1413 *πόντου . . νῶτα* ut *ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης* *B*, 159 etc. Cf. Koechly ad Iph. T. 46 (*χθονὸς νῶτα* et alia hujusmodi).

Hel. 147 *νεὼς . . οὔριον πτερόν* vela dicuntur ut remi *ἐρετμά, τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται* *λ*, 125. *ψ*, 272.

Andr. 524 sq. *τί δ᾽ ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι;* cf. *οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ᾽ ἄκος εὑρεῖν* *I*, 249 sq. et similia.

Iph. A. 199 sq. *Ἄρεος ὄζον* ut saepe apud Homerum; pariter Hec. 121 *ὄζω Ἀθηνῶν*, unde intelligitur, non recte Volckmarum in Phil. IX. p. 387 Homericum illud *ὄζον Ἄρηος* esse interpretatum *ἄοζον* „ministrum Martis", id quod ne Lobeckio quidem displicuisse Path. El. I. p. 20 miror.

El. 15. *θῆλυ Ἠλέκτρας θάλος*. Iph. T. 166 *Ἀγαμεμνόνιον θάλος*. ib. 201 *πρωτόγονον θάλος*. ib. 225 *ἔτι νέον, ἔτι θάλος*. Phoen. 88 *ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρί*. Hec. 20 *τροφαῖσιν ὥς τις πτόρθος ηὐξόμην*. Bacch. 1295 sq. *τῆς σῆς τάδ' ἔρνος . . νηδύος*. Phoen. 192 *ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι*. Tro. 768 *ὦ Τυνδάρειον ἔρνος*, quae referenda sunt ad Homerica illa *φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή X*, 87. *λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν ζ*, 157 cf. 163. *ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Σ*, 56. *τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον ξ*, 175. cf. de Aesch. p. 14.

Hec. 891 *τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει*. Phoen. 250 sq. *ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει*. ib. 1315 sq. *πόλιν . ., ἣν πέριξ ἔχει νέφος* cf. *ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν Δ*, 274. *εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν νηυσὶν ἐπικρατέως Π*, 36 sq. *ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει P*, 243.

Alc. 322 *παῖς μὲν ἄρσην πατέρ' ἔχει πύργον μέγαν*. Med. 393 *ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ* adaequant ea, quibus Aiacem apud inferos alloquitur Ulixes: *τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο λ*, 556 (cf. Soph. Ai 159. O. R. 1201).

Hel. 896 *ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν*. Herc. fur. 6 0 *οὐδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ* secundum illa, quae in proverbium abierunt *νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς K*, 173 cf. de Soph. p. 15, de Aesch. p. 14.

Med. 402 *πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους*, sicuti dictum erat *πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε α*, 266. *δ*, 346. *ρ*, 137.

Tro. 96 *τῶν κεκμηκότων* „mortuorum“ *Ὁμηρικῶς*; at Suppl. 759 mutata aliquatenus notione, ut „manes“ intelligantur, v. Buttm. Lexil. II. p. 239 cf. de Aesch. p. 14.

Hel. 1235 *σπονδὰς τέμωμεν*. Suppl. 376 sq. *φιλιά μοι τεμεῖ* cf. *ὅρκια πιστὰ ταμόντες B*, 124 v. Eustath.

Bacch. 300 sq. *δικόρυφον πλάκα βάλλοντα* (sc. flammis) v. Schoene. Suppl. 653 sq. *ἀκτὶς ἁλίου . . ἔβαλλε γαῖαν* cf. *τοὺς . . ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν ε*, 479.

Andr. 819 *φόνον ῥάψασα συγγάμῳ*. ib. 891 *μῶν εἰς γυναῖκ' ἔρραψας οἷα δὴ γυνή;* Iph. T. 669 *ῥάψαι μόρον σοι* cf. *οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν π*, 379. *τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις π*, 421 sq.

Andr. 1167 sqq. *μηδ' . . αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον βροτὸς εἰς θεὸν ἀνάψαι* cf. *ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι β*, 86.

El. 402 sq. *χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν* ut Homerus dixit *θυμὸς . . ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται ζ*, 155 sq.

Est etiam, cum *φόως* sive *φάος* diceret Homerus haud raro in Iliade (nusquam in Odyssea) pro auxilio vel pro eo, qui auxilium ferret (*Z*, 6 *φόως ἑτάροισιν ἔθηκεν*. *Σ*, 102 *οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος οὐδ' ἑτάροισιν* etc.), ab Euripide eadem ratio arrepta. Velut in Iphigenia Aul. de Achille haec usurpata sunt 449 *ἔνθα πατὴρ . . τρέφεν Ἑλλάδι φῶς Θέτιδος εἰνάλιον γόνον* cf. Herc. fur. 530. Iph. T. 180. Med. 479. Jam vero praeeunte Homero (*ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο*) saepissime vivere dicit „lucem intueri“.

Ac de primo quidem ornamentorum genere satis dictum est; sequuntur **epitheta** Homerica, quibus orationem suam Euripides illustravit.

Or. 1226. fr. 596 *ὀρφναία νὺξ K*, 83 etc. (Suppl. 997 *ὀρφναία* substantivum).

fr. 102 *μέλαινα νύξ Ξ*, 439.

Med. 747 *λαμπρὸν ἡλίου φάος A*, 605 etc.

Iph. A. 1295 *λευκὸν ὕδωρ Ψ*, 282. *ε*, 70.

Cycl. 46 *δινᾶεν ὕδωρ ποταμῶν* ut *ποταμοῦ . . δινήεντος λ*, 242 etc.

fr. 874 *ἅλα πορφυρέην Π*, 391 (Tro. 124 *ἅλα πορφυροειδέα*).

Suppl. 81 *ἀλιβάτου πέτρας O*, 273 etc. At Hipp. 728 *ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι·* manet igitur Buttmanni explicatio, qui Lexil. II, 94 adjectivum *ἠλίβατος* idem esse statuit, quod „altus", ut aut *ὑψηλός* aut *βαθύς* intelligatur.

Phoen. 1406 *μάρμαρον πέτρον Π*, 735 (ib. 664 *μάρμαρος* substantivum ut *M*, 380. *ι*, 499).

Hec. 109 *τὰς ποντοπόρους σχεδίας* cf. ib. 443 sq. Tro. 811 sq. ut *νηὸς ποντοπόροιο A*, 439 etc.

Or. 1430 *φάρεα πορφύρεα Θ*, 221.

Or. 813. Phoen. 1098 *μελάνδετον ξίφος* ut *φάσγανα μελάνδετα O*, 73.

Or. 1256 *φοίνιον αἷμα* (Phoen. 936 *φόνιον*) *σ*, 97.

Iph. A. 39 *θαλερὸν δάκρυ* (Hel. 1189. Med. 893. 909 *χλωρὸν δάκρυ*) *B*, 266 etc.

Iph. A. 67 *πυκνῇ φρενί Ξ*, 294 etc.

Alc. 594 sq. *λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα* ut *δαφοινὸν . . δέρμα λέοντος K*, 23.

Suppl. 317 *συὸς ἀγρίου Θ*, 338 etc.

Phoen. 794 *μώνυχα πῶλον* ut *μώνυχες ἵπποι E*, 236. „Ungulis festinantem" dixit pullum equinum, ut optime inde perspiciatur, quanta alacritate percurrere campum ille nitatur. An vero Euripidem putas hanc de equo laudem habuisse, quod solidipedum generis est? Confirmatur igitur Euripidis loco, quod Doederlinus exposuit Gloss. Hom. 882, ferri nullo modo posse veterem illam interpretationem Hesychii et aliorum *μῶνυξ· ὁ μίαν ὁπλὴν ἔχων*. Refutatur autem eodem nostri loco, quod Doederlinus proponit *μώνυχες· ὁμώνυχες, ὁμοῦ χθόνα νύσσοντες ὀνύχεσσι*. Uni enim equo epitheton illud ab Euripide appositum. Verum suspicatus est Grashofius, qui in commentatione de vehiculorum generibus Homericis edita 1846 p. 6. not. 4 a *ΜΑΩ* (*μέμαα*) vocabulum illud duci posse commemoravit, quod amplexus est Ameisius in *ο*, 46. Comparandus maxime est versus *ο*, 183 *ἧιξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες*. Itaque Iph. A. 245 *ἐν μωνύχοις . . ἅρμασιν* „in celeri curru".

Tro. 196 *νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα* ut *νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα κ*, 521. 536.

Andr. 745. Ion. 43 *παῖδα . . νήπιον Z*, 400 etc.

Andr. 103 *Ἰλίῳ αἰπεινᾷ I*, 419 etc.

Tro. 123 *Ἴλιον ἱερὰν H*, 20 etc. (cf. Herc. fur. 756 *Θήβας ἱερὸν . . ἄστυ*. Hipp. 556 *ὦ Θήβας ἱερὸν τεῖχος*).

Or. 1288 *Πελασγὸν Ἄργος* *B*, 681.

Suppl. 366. Tro. 1078 *ἱππόβοτον Ἄργος* (Iph. T. 688. Or. 1631 *ἵππιον Ἄργος*) *B*, 287 etc.

Alc. 577 *Ἄργους διψίαν χθόνα* ut *πολυδίψιον Ἄργος* *Δ*, 171. Apparet ex hac imitatione, *πολυδίψιον* non fuisse veteribus *πολυπόθητον*, id quod nonnulli voluerunt (e recentioribus Doederlinus Gloss. Hom. 156, minus tamen confidenter in editione Iliadis), neque *πολυδιάφθορον*, sed *ἄνυδρον*. Euripides enim ita adjectivum intellexit. Et aptissime hoc convenire illius regionis naturae, si modo non totam Peloponnesum, sed Argiam terram *Ἄργος* dici tibi persuaseris, planum fecit E. Curtius in libro de Peloponneso scripto II. p. 558, not. 4.

Iph. A. 173 *τὸν ξανθὸν Μενέλαον* (cf. Or. 1540 *ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος*) *Γ*, 284 etc. Flavum capillum ab Euripide tribui omnibus, qui familiae Atridarum erant, animadvertit Koechly Iph. T. 52.

El. 450 *πατὴρ ἱππότας* (*Πηλεύς*) *Π*, 33. *Ψ*, 89 (*ἱππηλάτα* alias).

Andr. 1208 *τὸν ταχὺν πόδας Ἀχιλλέα* *N*, 348 etc.

Iph. A. 205 *λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα* ut *Ἀχιλῆα λαιψηρὸν ἐόντα* *Φ*, 264.

Suppl. 580 *θοῦρος Ἄρης* (Phoen. 240 *θούριος . . Ἄρης*) *E*, 507.

Tro. 17 *Ζηνὸς Ἑρκείου* *χ*, 335.

Habes epitheta eadem iisdem addita nominibus, quibus Homerus illa apposuit; adjungam etiam alia, in quibus Homeri viget imitatio:

Ion. 85. fr. 14 *νύχθ' ἱεράν* ut *κνέφας ἱερόν* et *ἱερὸν ἦμαρ* v. de Aesch. p. 18.

Bacch. 17 *ἁλμυρὰν ἅλα* cf. Hipp. 1262. Med. 213. Tro. 1. 76. 440 ut *ἁλμ. ὕδωρ* *ε*, 100 etc.

Ion. 215 *κεραυνὸν . . ὄβριμον* ut *ὄβριμον ὕδωρ* *Δ*, 453 et similia.

Bacch. 1045 *ποικίλα . . ζυγά* ut *ἅρματα ποικίλα* *E*, 239 *ποικίλον δίφροιο* *K*, 501.

Phoen. 120 *πάγχαλκον ἀσπίδα* Or. 438. Phoen. 1249 *παγχάλκοις ὅπλοις* ut *ἄορ παγχάλκεον* *θ*, 403 et alia cf. de Aesch. p. 18.

El. 548. Hec. 1017. Hel. 556 *λαιψηρῷ ποδί* ut *λαιψηρὰ . . γούνατα* *K*, 358. *Y*, 93.

Cycl. 187 *μηκάδων ἀρνῶν* ut *μηκάδες αἶγες* *Λ*, 383 etc.

Hipp. 1266 *ὀρεσκόων σκυλάκων* ut *αἶγας ὀρεσκῴους* *ι*, 155.

Med. 1086 sq. *τέκνων γλυκερὸν βλάστημα* ut *γλυκερὸν φάος* *π*, 23. *ρ*, 41.

Iph. T. 665 *Φωκέων ἐν πολυπτύχῳ χθονί* ut *πολυπτύχου Οὐλύμποιο* *Θ*, 410 etc. *Ἴδης πολυπτύχου* *Φ*, 449.

Phoen. 1099 *λεύκασπις Ἀργείων στρατός* ut *Δηίφοβον . . λευκάσπιδα* *X*, 294.

Ion. 185 *ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις* ut *Κίλλαν ζαθέην* *A*, 38 etc.

Tro. 1300 *τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον* ut *Ἴλιον εὐτείχεον* *B*, 113 etc.

El. 1248 *δειναὶ . . Κῆρες αἱ κυνώπιδες* Or. 250 *αἱ κυνώπιδες ἐνέρων ἱεραί* ut *κυνώπιδος . . κούρης* *θ*, 319.

Or. 1177 *πτηνοῖσι μύθοις* cf. *ἔπεα πτερόεντα* *A*, 201 etc.

fr. 231 *χωρᾶς τῆς πολυβώλου* Or. 1374 *καλλίβωλον Ἴδας ὄρος* cf. *Τροίην ἐρίβωλον* *I*, 329.

Phoen. 649. 670 *βαθυσπόρους γύας* fr. 7 *βαθυσπόρου χθονός* cf. *τέμενος βαθυλήιον* *Σ*, 550.

Alc. 601 sq. *πολυμηλοτάταν ἑστίαν* cf. *Ὀρχομενὸν πολύμηλον B*, 605.
Alc. 442 sq *μονάμπυκας πώλους* cf. *χρυσάμπυκας ἵππους E*, 363.
Iph. A. 278 sq. *λευκήρετμον Ἄρη Τάφιον* cf. *Ταφίοισι φιληρέτμοισιν α*, 181. 419.
Iph. A. 204 sq. *τὸν ἰσάνεμον .. Ἀχιλῆα* cf. *ποδήνεμος .. Ἶρις B*, 786 etc.
Alc. 438 *τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ* cf. *Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος I*, 158.

Similitudines ab Homero mutuatus est paucas Euripides. Afferre placet, ad exemplum illorum *I*, 14 sq *Π*, 3 sq.

ἵστατο δακρυχέων ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ

complures compositos esse locos, qui sunt Andr. 116

τάκομαι ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς·

ib. 523—525 *λείβομαι δάκρυσιν κόρας,*
στάζω λισσάδος ὡς πέτρας
λιβὰς ἀνήλιος ἁ τάλαινα·

Suppl. 81—83 *ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας*
ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν
ἄπαυστος ἀεὶ γόων.

Jam apri ab Homero saepe inducuntur, ut fortitudo et constantia declaretur, maxime *N*, 471—475

ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθώς,
ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν ..
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

Eodem modo Polynices et Eteocles inter se pugnantes describuntur Phoen. 1385—1387

κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν
ξυνῆψαν ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.

Cumque his sequeretur Homerum, tenuit eam similitudinem, qua utitur apud illum Ulixes narrans oculum Polyphemi a se effossum esse *ι*, 383—388

ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς
δίνεον, ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
τρυπάνῳ, οἱ δε τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι
ἁψάμενοι ἑκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμενὲς αἰεί·
ὡς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἑλόντες
δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα·

fecit enim eundem de illis, quae tentabat, ita loquentem Cycl. 457—460

ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ
διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ,
οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ
Κύκλωπος ὄψει καὶ συναυανῶ κόρας.

Saepius autem, ut qui audiebant et legebant tragoedias commoverentur carminum vetustorum imitatione, aliis locis Homeri respectis sua ornavit; quod intelliges, cum quos adscribam locos inter se comparaveris.

ψ, 179.	Alc. 449 sq.
Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀίδαο δόμοισιν.	*Ὦ Πελίου θύγατερ* *χαίρουσά μοι εἰν Ἀίδα δόμοισιν.*
Α, 527.	Alc. 984.
οὐδ᾽ ἀτελεύτητον ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.	*καὶ γὰρ Ζεὺς ὅτι νεύσῃ* *σὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ.*
Α, 3.	Andr. 601.
πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.	*ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας.*
Ε, 407.	Bacch. 389 sq.
ὅττι μάλ᾽ οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται.	*τό τε μὴ θνητὰ φρονεῖν βραχὺς αἰών.*
α, 170.	Hel. 86.
τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες;	*ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίν᾽ ἐξαυδᾶν σε χρή;*
β, 277.	Heracl. 325 — 327.
παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, *οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.*	*σώζεις πατρῴαν δόξαν. ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς* *οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς* *παύρων μετ᾽ ἄλλων.*
Ι, 142 sq. cf. 284 sq.	Iph. T. 816 — 818.
τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ *ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἔνι πολλῇ.*	*ἔχω σ᾽, Ὀρέστα, τηλύγετον* *χθονὸς ἀπὸ πατρίδος* *Ἀργόθεν, ὦ φίλος.*

v. Buttm. Lexil. II, 97, 3. Doederl. Gloss. 351.

ω, 351 sq.	Suppl. 734 — 736.
ἦ ῥα ἔτ᾽ ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, *εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν.*	*νῦν τήνδ᾽ ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ᾽ ἐγὼ* *θεοὺς νομίζω καὶ δοκῶ τῆς συμφορᾶς* *ἔχειν ἔλασσον τῶνδε τισάντων δίκην.*
Ι, 406—408.	Suppl. 779 — 781.
ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, *κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·* *ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστή.*	*τοῦτο γὰρ μόνον βρότοις* *οὐκ ἔστι τἀνάλωμ᾽ ἀναλωθὲν λαβεῖν,* *ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ᾽ εἰσὶν πόροι.*

Sunt etiam a scholiastis atque editoribus alii loci collati; qui quum non Homeri studium declarare, sed congruere fortuito inter se viderentur utriusque poetae sententiae, omittendos arbitrabar. Omnino autem quidquid, quamvis simile sit Homeri, non diligenter expressum ex illius ore existimabam omisi. Quodsi forte, ut fit plerumque, requiruntur quaedam, minus aegre fero, quam si quae sunt a re aliena recepta inveneris.

Quoniam igitur orationem quoque ostendi ab Euripide haud raro Ὁμηρικῶς conformatam aut exornatam, de inventione, id enim erat extremum, si placet, pauca dicam. Quo in genere haud scio an reprehendendus sit quodammodo Euripides, quod nimis in Homeri imitationem se conjecerit. Exstant enim, qui huc pertinent, duo maxime loci, per quos adeo manat ac funditur similitudo Iliadis, ut parum soluta ac libera videatur poetae tragici ars. Illos dico, quibus *Κατάλογον* expressit in Iphigenia Aulidensi et *Τειχοσκοπίαν* in Phoenissis. Atque, cum singularia in illa Iphigeniae Aulidensis parodo emanasse ex Iliade non displiceat, enumeratio tamen navium, exercituum, ducum epico carmini convenit, traegoediae non convenit. In Phoenissis autem, ubi scholiasta: „*Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν τῷ Πριάμῳ δεικνύει τὰ τοῦ στρατεύματος, Ἀντιγόνῃ δὲ ὁ παιδαγωγὸς διηγεῖται*", friget imitatio, quandoquidem minus, ut dicitur, suo Marte Euripidem egisse videmus.

His de Homeri imitatione Euripidea disputatis absolvi commentationes, quibus quomodo se haberet Aeschyli, Sophoclis, Euripidis ζῆλος Ὁμηρικός exponere institueram. Velim sint ea digna, quae gymnasio illustri, quod ducentos per annos et illius capitis ac fontis Homeri et tragicorum poetarum pertractatione florebat, cum gratulatione nostra offerantur festo die saeculari altero. Quae literarum graecarum et omnis antiquitatis studia ut ibi Deo juvante eximie colantur in posterum, sincere precamur.

INDEX VOCABULORUM ET LOCORUM,

de quibus explicatur in commentationibus de Sophocle poeta Ὁμηρικωτάτῳ 1859 (S), de Aeschyli studio Homerico 1862 (A), de Homeri imitatione Euripidea 1864 (E).